

3

Naia Thulinová sa nemôže ubrániť úsmevu. Bjørnov hlas je teplý a vďaka novej kožušinovej čiapke, strnisku a snehu v pozadí vyzerá ako nejaký arktický divoch. Zatiaľ čo spolu vedú videohovor, dychtivo jej vysvetľuje výhody zimných športov a takmer vrazí do ďalšieho chodca na chodníku v mestskej časti Indre By, kadiaľ kráča. Naia práve vychádza z kovového výťahu na druhom poschodí budovy v Glostrupe, kde sa nachádza jej pracovisko, NK3.

Pre Naiu je nezvyčajné usmievať sa takto skoro ráno. Ešte pred trištvrtihodinou nič nenasvedčovalo tomu, že by sa mohla usmievať, keď nastúpila do služobného auta a vyrazila do fujavice, aby sa dostala do práce. Po prvé, ranné spravodajské vysielanie rádia sa vyžívalo v tom, že dnes má ministerstvo spravodlivosti rozhodnúť o výsledku sťažnosti, ktorú proti vyšetrovaniu podali príbuzní Caroline Holstovej. Vražda devätnásťročnej stredoškôľčky z Hvidovre je po viac ako dvoch rokoch stále neobjasnená a blížiac sa rozhodnutie v prípade dalo moderátorovi spravodajstva príležitosť opäť zrekapitulovať množstvo nechutných detailov o zločine. Potom slovo odovzdali niekoľkým ďalším moderátorom, ktorí sa rozhodli zamerať na dnešný deň, 14. február. Takže dnes je Valentín, o ktorom Naia blažene nevedela, až kým obaja moderátori neotvorili ústa. Štebotali si o honbe za láskou a romantickým stavaním hniezda a úplne neznesiteľné bolo, keď začali poslucháčov vyzývať, aby im zavolali a porozprávali o prvom stretnutí so svojou životnou láskou. Keď Naia konečne dorazila na parkovisko, nemala ďaleko od toho, aby tam zavolała a navrhla, aby oslavu sviatku lásky navždy zakázali, ale pohľad na Bjørna na displeji jej mobilu spôsobil, že zabudla na svoj odpor voči prehnane sentimentálnej romantike.

Bjørn, alebo Valdeho otec, ako mu ešte pred niekoľkými mesiacmi hovorila, sa opäť objaví na displeji, a hoci Naia nechce prerušiť rozhovor, pripomína si, že sa musí poponáhľať, ak nechce meškať na stretnutie.

„Máme si so sebou priniesť niečo špeciálne?“

„Len dobrú náladu. Bude to obrovská zábava.“

Naia dorazí k prvým skleneným dverám svojho oddelenia, kde si pípne prístupovú kartu. Len pred niekoľkými dňami zistila, že výlet Leinej triedy do Isabergu vo Švédsku bude už tento víkend. Po práci sa zastavila u Bjørna ako už veľakrát predtým a Bjørn, ktorý práve dostal zoznam účastníkov, sa jej prekvapene spýtal, prečo sa ona a Le neprihlásili, ako sa dohodli. Naia nervózne prestupovala na mieste. Šťasti preto, že si uvedomila, že sa nestihla zaregistrovať včas, a šťasti preto, že to bola práve ona, kto Bjørnovi navrhol, aby išli na výlet spolu, hoci vedela, že je to výlet iba pre otcov a ich deti.

Bjørn sa okamžite snažil zistiť, či by Le a Naia mohli ísť, ale kým jej pred pár minútami nezavolať, nevedela, či sa švédskemu penziónu podarilo nájsť ešte jednu voľnú izbu. Až teraz môže Naia skutočne začať myslieť na lyžiarsky výstroj a oblečenie, ktoré stojí majland.

„Ak nič nemáš, pozriem sa, čo mám v šatníku po svojich dievčatách.“

„Musím sa pozrieť, čo máme doma. A si si istý, že môžem ísť aj ja?“

„Jasné, že môžeš. Je to smiešne pravidlo, že na otcovský výlet by mali ísť iba otcovia.“

Bjørnova tvár sa na displeji šibalsky usmieva a ani Naia sa neubrání letnému úsmevu. Bol to jeden z Leiných argumentov, prečo by nemali ísť. Keďže Le podľa vlastných slov nemá otca, nemyslela si, že by bol výlet určený aj pre ňu, s čím Naia rozhodne nesúhlasila.

„Ďakujem,“ povie úprimne.

„Je to pre naše dobro. Deti pošleme do snehu a potom utečieme a nájdeme si miesto, kde sa môžeme maznať. Uvidíme sa v autobuse?“

Naia sa usmeje, prikývne a neochotne ukončí hovor s Bjørnom. Dorazila už k druhým skleneným dverám, a keď opäť naskenuje prístupovú kartu, konečne vstúpi do oddelenia. Prístupový proces je jednou z mála vecí, na ktoré si od svojho nástupu do funkcie vyšetrovatelky v Národnom centre pre kyberkriminalitu pred viac ako rokom ešte stále celkom nezvykla. NK3, ako sa oddelenie familiárne nazýva, spadá pod Národnú centrálu osobitných druhov kriminality a nachádza sa v priemyselnej oblasti v Glostrupe. Rozhodne je to miesto, kde je nevyhnutné stále mať pri sebe prístupovú kartu. Práve teraz ju však ustavičné overovanie netrápi

a využíva prechádzku, aby si naplánovala dnešné pracovné aktivity tak, aby sa čo najskôr mohla vrátiť domov a začať baliť veci pre seba a Le.

Ak by jej niekto pred tromi alebo štyrmi mesiacmi povedal, že sa šťastne zapletie s rozvedeným otcom z Leinej školy, vysmiala by sa mu. Po prvé, takýto vzťah pre ňu znel asi rovnako lákavo ako každoročná domová schôdza. Po druhé, jej srdce bolo v tom čase stále zlomené spôsobom, aký predtým nezažila.

Pochmúrne októbrové dni sa vliekli a ona sa snažila sústrediť na to, aby zabezpečila čo najlepší život pre Le. Jednej noci po tom, čo Le uložila do postele, si Naia v zúfalom pokuse dať sa dokopy a pohnúť sa ďalej aktualizovala aplikáciu Tinder a rozhodla sa zistiť, ako to vyzerá na internetovom trhu s mäsom. Bolo to ešte horšie, ako si pamätala, a v nekonečnom prúde potenciálnych kandidátov, ktorí sa jej ponúkali s vypnutými hrudníkmi, športovými autami a karbónovými bicyklami, sa odrazu na fotke objavila Bjørnova tvár. Spoznala ho, pretože ho z času na čas zahliadla na školských chodbách medzi ostatnými rodičmi. Prirodzene, odmietla jeho štyridsaťštyri rokov a arogantný výraz typu *Viem, že vyzerám dobre*, ktorý vyžaroval z jeho až trochu príliš pekných očí. Samozrejme, aj všetkých ostatných odmietla potiahnutím doláva.

Asi o týždeň neskôr vošiel tento muž, premočený od dažďa, cez dvere do kodanského skejtbordového parku, kde sedela medzi ostatnými rodičmi a zabíjala čas s mobilným telefónom, zatiaľ čo čakala, kým sa Le neskončí tréning. Bjørn jej priateľsky kývol na znamenie, že ju spoznal zo školy. Keďže na jej lavičke neboli žiadne iné voľné miesta, musela odpovedať áno, keď sa jej opýtal, či si môže prisadnúť, a krátko nato začal rozhovor s otázkou, koho je matkou. Hoci Naia nemala náladu s nikým sa zhovárať, na Bjørnovi bolo niečo, čomu nevedela povedať nie. Mal v sebe závideniahodnú ľahkosť, zdal sa priamočiary, zaujatý, a arogancia, o ktorej si myslela, že ju videla na jeho profile na Tinderi, sa ukázala ako zdravé sebavedomie. Prezradil jej, že je otcom Valdemara, ktorý bol tiež posadnutý jazdením na doske so štyrmi kolesami, a že dnes má za úlohu zúčastniť sa na tréningu on, keďže jeho bývalá manželka je na jazdeckom tréningu s jeho staršími dcérami.

Naia mu porozprávala o svojich zážitkoch s Le, ktorú učenie veľmi nezaujímalo, zato skejtbord a graffiti áno, ako aj o dcérinej úplne nerealic-

kej túžbe ísť po letných prázdninách na strednú školu. Bjørn vedel všetko o nepríjemných týždňeroch, pretože Valde mal dve staršie sestry, a jeho bezstarostné správanie zlepšilo Naii náladu. Keď sa zdvihol na odchod zo skejtbordového areálu, krátko sa k nej otočil a s milým zábleskom v očiach povedal, že on na Tinderi potiahol doprava, ale že to neberie osobne. Naia sa neubránila úsmevu.

Pripomenula si, že sa o nikoho nezaujíma a určite nie o neho, ale postupne sa začala na Leine tréningy skejtbordovania tešiť. Ich rozhovory na lavičke sa predlžovali a prehlbovali, kým ju nepozval k sebe domov na večeru. Naia najprv povedala áno, potom o niekoľko hodín neskôr mu napísala, že jej do toho niečo prišlo, a napokon si to rozmyslela a oznámila mu, že predsa len príde. Vopred sa rozhodla, že sa s ním nevyspí, ale za jedálenským stolom v jeho útulnej kuchyni sa cítila bezpečne a spontánne sa smiala. No a potom sa spolu aj tak vyspali a, pravdupovediac, bola to ona, kto to inicioval.

Pre Bjørna to bolo zrejme jednoduché a priamočiare. Povedal jej, že sa do nej už dávno zamiloval, a hoci to Naia zo začiatku necítila rovnako, páčilo sa jej, že bol taký priamočiary a nekomplikovaný.

Väčšinou sa stretávali v jeho dome na jednej z malých ciest v novej štvrti Carlsberg v mestskej časti Vesterbro. Naia nemusela byť raketová vedkyňa, aby pochopila, že Bjørnova pozícia riaditeľa významnej telekomunikačnej spoločnosti z neho robila viac než len finančne zabezpečeného chlapíka. Našťastie to nebolo niečo, čo by z Bjørna alebo jeho domu kričalo. Bol to bujarý človek, čo sa prejavilo v jeho dome surovým a zdanlivo náhodným šarmom, ktorý by v programe o bývaní asi opísali ako newyorský štýl. Chýbať, pravdaže, nemohla dvojica kresiel značky Arne Jacobsen s hodnotou väčšou než Naiin celoročný plat. Naiu postupne zvädzala skutočnosť, že Bjørn bol extrovertný, energický kreatívec, chrliaci zo seba nové nápady a návrhy každých niekoľko minút. Samozrejme, veľmi návykové bolo aj to, že bol dobrým milencom a skvelým kuchárom.

Naia však spočiatku trvala na tom, aby vzťah držali v tajnosti, najmä preto, že nechcela nijakým spôsobom ublížiť Le, ak by vzťah nevydržal. No čím viac sa s Bjørnom stretávali, tým to bolo čudnejšie. A prinajmenšom nepraktické. Po dvoch mesiacoch a ďalšom sladkom vyznaní lásky dal Bjørn jasne najavo, že je pripravený na spoločné bývanie. Naia bola ohrozená. To, pravdaže, neprichádzalo do úvahy, tá myšlienka jej v tom čase